

— éppen Király segítségével is — fölismertem, s azt is megtudtam, hogy neki magának súlyos és indokolt ellenérzése vannak az illető író műveivel, sőt személyével kapcsolatosan is. Dolgozatomat mégis ajánló szavak kíséretében bocsátotta útjára, s az az újabb ülésszakok között végül az országos első helyig jutott. Inkább Király tanári nagyvonalúságának, mintsem az én bölcsességemnek köszönhetően.

Ötödévben részt vettem egy-két szemináriumán — de valamilyen, mára már elfeledett okból akkor az órák többsége elmaradt. Király-tanítvány végül azzal lehettem, hogy az ő tanszékére kerültem ösztöndíjasként. Nyolc év telt el azóta. Az ötvenévesnek megismert Király István hatvanéves lett. Azaz tíz évet fiatalodott. Akkori közéleti és irodalmi vitáiban láttam tépettebbnek, keserűbbnek; most — az Ady-monográfia újabb vaskos köteteit befejezván — kiegyensúlyozottabbnak, nyugodtabbnak, derűsebbnek. A közelmúltban publikált Ady- és Csinszka-fejezettel nemcsak egy irodalomtörténeti probléma tisztázásához járult hozzá, de legszemélyesebb létkérdések elvi tisztázásához ugyanígy. „Tanítványaivá” téve így nem irodalmárokat is.

Születésnapja szerdára esik. Munkanap, tehát nyilván pihenőhelyén is dolgozni fog. Körötte könyvek, cédulák, növények, úszónadrág.

Isten éltesse a pihenő, dolgozó, hatvanéves Király Istvánt.

Alig másfél hónap, s kezdődik újra az egyetem.

CSEH GUSZTÁV METSZETE